

## Arrest

nr. 307 445 van 29 mei 2024  
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2  
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 januari 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal trof op 15 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 20 juni 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van ethnie Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 1 januari 2003 en woonde heel uw leven in Chena, Chaparhar district, provincie Nangarhar. U ging tot de 3de graad naar school, ging naar de moskee en studeerde de*

*Qur'an in de madrassa. U werkte gedurende 6 maanden in een naaiatelier in Chena, waar naast gewone klanten ook de lokale politie hun uniformen liet repareren. U bracht ook af en toe kikkererwten naar de lokale politie op vraag van uw baas, die hen kende. Uw vader was landbouwer, hij stierf 3 jaar geleden. U leefde in Afghanistan met uw moeder, met uw broers: R.(...), 12 jaar oud; S.(...), 7 jaar oud, en met uw zus F.(...). Uw 2 paternale en 3 maternale ooms zijn allemaal landbouwers en wonen in hetzelfde dorp.*

*De veiligheidssituatie in uw regio voor de machtsovername was niet goed door de aanwezigheid van de Taliban sinds lange tijd in de dorpen Bibi Mahro, Dawlatzai, en Akhund Zadagan, die naast uw dorp lagen. Er vonden incidenten plaats en de controleposten van het districtscentrum werden soms aangevallen.*

*Ongeveer 6 maanden voor de machtsovername van 15 augustus 2021 begon u te werken in het naaiatelier. 2 maanden daarna begonnen de Taliban de eigenaar en de leerlingen, waar u deel van uitmaakte, telefonisch te bedreigen. Anderhalve maand later belden ze een 2de keer, en nog eens 20 dagen later een 3de keer. In totaal belden de Taliban 4 keer naar uw winkel en bedreigden u en uw collega's, de tweede en derde keer ook persoonlijk, gedurende het telefoongesprek. De 4de en laatste telefonische bedreiging gebeurde ongeveer 3 dagen voor de machtsovername. De dag nadat jullie opgebeld werden, bent u vertrokken.*

*U bent een paar dagen voor de machtsovername van 15 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken, uw broertje R.(...) was ook mee. Vervolgens ging het verder via Pakistan, Iran, Turkije (waar u gescheiden raakte van uw broertje), Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, en Frankrijk tot België. U heeft uw verzoek om internationale bescherming op 6 januari 2022 ingediend.*

*U heeft ter staving van uw verzoek geen documenten voorgelegd, u vertelde wel dat u kopieën van uw taskara en 2 dreigbrieven naar het Commissariaat-generaal zou opsturen.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat u werkte in een naaiatelier, waar men onder andere de uniformen van de lokale politie naaide en herstelde.*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat er een discrepantie bestaat tussen wat u verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens uw voorbereidend gesprek, en wat u verklaart op het CGVS. Op DVZ verklaart u dat de Taliban naar de winkel belden, maar dat u nooit persoonlijk werd bedreigd (Vragenlijst CGVS, 3§5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u in kader van het tweede telefoontje reeds met de Taliban had gesproken en te kennen had gegeven dat jullie geen keuze hadden dan te blijven werken in het atelier omdat jullie het geld nodig hadden. Wat betreft het derde telefoontje stelt u: "Ja, die derde keer spraken we persoonlijk met hen, eerst mijn baas, daarna wij met de telefoon van mijn baas. We werden bedreigd dat ze ons niet in leven zouden laten." U geconfronteerd met deze discrepantie, verklaart u: "Ik heb wel gezegd dat ik bedreigd was, ik zei dat ik via de telefoon van mijn baas persoonlijk bedreigd was. Ik heb achteraf ook zelf gelezen en gezien dat het daar niet vermeld stond op het interview, enkel werd geschreven dat ik de tolk had begrepen en dat ik werkte in een naaiatelier. Ik heb ook toen gezegd dat ik kikkererwten naar de controlepost moest brengen. Ik zei ook dat ik persoonlijk bedreigd werd via de telefoon van mijn baas. [...]" (CGVS, p. 3, 11-12).*

*Echter, u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog verdere opmerkingen had over het onderhoud op DVZ, zei u "nee". U vertelt weliswaar dat ze op DVZ uw verklaringen niet voorlezen in het Pashtou, maar uit bovenstaand citaat is duidelijk dat u toch op de hoogte was van de missende informatie (CGVS, p. 2). Dat u dus verklaart geen verdere opmerkingen te hebben over het onderhoud op DVZ is in dat opzicht zeer opmerkelijk. Dat er dus een discrepantie bestaat in uw verklaringen – of u al dan niet persoonlijk werd bedreigd door de Taliban – is significant, daar het de basis vormt van uw vrees en uw vlucht uit Afghanistan. Deze discrepantie doet bijgevolg dan ook sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

*Deze appreciatie wordt verder onderstreept door uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw persoon. U verklaart dat u werkte in een kleermakersatelier, waar men onder andere uniformen van de lokale politie herstelde, en dat de eigenaar van de winkel 4 keer telefonisch werd bedreigd door de Taliban, en dat u verschillende keren ook persoonlijk werd bedreigd door de Taliban gedurende die telefoontjes. Op zich hoeft er niet getwijfeld te worden dat u in een kleermakersatelier heeft gewerkt. Dat u door uw werk daar bedreigd zou zijn door de Taliban, wordt echter niet geloofwaardig geacht.*

Ten eerste, uw reactie naar aanleiding van de bedreigingen. U verklaart dat u schrik had aangevallen te worden nadat uw baas met de dood werd bedreigd. Anderhalve maand later werd de eigenaar een tweede keer opgebeld, en werd u persoonlijk bedreigd door de Taliban: "Ik antwoordde dat God uw familie niet zou onderhouden als u op uw bed zou liggen heel de dag. Ze vonden het niet leuk dat ik dit antwoordde, het leek voor hun dat we God niet aanvaardden, daarom waren ze boos" (CGVS, p. 10).

Uw toch wel nonchalante reactie op de bedreigingen met de dood door de Taliban is wel opmerkelijk, zeker gezien uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw dorp. U verklaarde eerder dat de regio al heel lang onveilig was, dat er veel incidenten hadden plaatsgevonden, en dat de winkels van het districtscentrum door kogels werden beschoten: "Ja, de winkels werden wel door kogels beschoten door gevechten, maar er waren geen zelfmoordaanslagen of explosieven in het districtscentrum. Die waren van ver." (CGVS, p. 7) Er kan in die context toch verwacht worden dat, indien u persoonlijk werd bedreigd door de Taliban omwille van uw werk, u zou stoppen met uw werk en ander werk zou vinden. Immers, de Taliban had volgens u de mogelijkheden om aanvallen te plegen in de regio en maakte die ook onveilig al lang voor de machtsovername. Dat u ondanks 3 bedreigingen – waarbij u de tweede en derde keer ook nog eens persoonlijk werd bedreigd – nog steeds in het atelier blijft werken, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Deze appreciatie wordt verder onderstreept door de reactie van uw familie naar aanleiding van de bedreigingen. U verklaart dat u steeds over de bedreigingen sprak met uw familie: "Nee. Ik heb wel tegen mijn familie gezegd dat ik deze problemen had, maar mijn familie zei dat ik geen keuze had, dat ik moest werken.", "Ja, mijn familie bracht ik op de hoogte, maar ze zeiden dat ik toch naar mijn werk moest gaan, om daar te leren, ik was namelijk met de school gestopt om het beroep te leren." In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook dat u begonnen was als naaier omwille van de financiële problemen van uw familie (CGVS, p. 4, 9-10). U verklaart echter daarnaast dat uw 3 maternale ooms en uw twee paternale ooms landbouwers waren in Chena Kalei, hetzelfde dorp als waar u woonde. Bijgevolg wordt het niet geloofwaardig beschouwd dat uw familie zei dat u ondanks persoonlijke bedreigingen verder moest doen met uw werk, dat u geen keuze had. Immers, indien uw familie inderdaad in financiële moeilijkheden zat, en dat u koste wat kost geld moest verdienen voor hen, kan er toch verwacht worden dat ze niet het risico nemen dat u gedood zou worden door de Taliban. Indien u gedood zou worden door de Taliban zouden alle inkomsten, die u als oudste zoon genereerde, sowieso wegvallen. Er kan dan toch verwacht worden dat u werk zou vinden bij een van uw ooms in de landbouw, al was het maar tot u een andere job had gevonden. Dat u verklaart dat uw familie u geen keuze gaf en verplichtte om verder te doen in het naaiatelier ondanks 3 bedreigingen van de Taliban, doet verder sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Wat betreft de dreigbrieven van de Taliban, u verklaart dat uw familie na uw vlucht uit Afghanistan nog 2 dreigbrieven ontving van de Taliban, dient opgemerkt dat u deze tot op heden nog niet hebt overgemaakt. Sowieso moet worden opgemerkt dat, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen omwille van uw beroep, er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat uw familie nog dreigbrieven die aan u gericht waren heeft ontvangen. Evenmin hebt u uw taskara neergelegd (CGVS, p. 7-8).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsvername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en

targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie



*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

## 2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

### 2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vluchtelingenstatus stelt verzoeker vervolging te vrezen door de taliban omwille van persoonlijke problemen en omwille van zijn behoren tot de groep van 'verwesterde Afghanen'.

Verzoeker beklaagt zich naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheden over de stress omwille van de traumatische gebeurtenissen die hij meemaakte en de intimiderende sfeer tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hetgeen aanleiding kan hebben gegeven tot versprekingen of onbedoelde weglatingen. Op het Commissariaat-generaal, zo stelt verzoeker, kon hij aanvullende details verstrekken over de telefoongesprekken met de taliban.

Met betrekking tot de vaststelling dat hij nogal laconiek reageerde op de bedreigingen van de taliban, stelt verzoeker in zijn middel dat er in zijn regio een algemene sfeer van angst heerste en dat zijn nonchalante reactie en het feit dat hij bleef doorwerken voortkomt uit zijn onvermogen om een alternatief te bedenken om in de essentiële behoeften van zijn familie te voorzien. Hij stelt dat het stoppen met werken mogelijk dramatische gevolgen had voor hemzelf en zijn familie.

Betreffende de reactie van zijn familieleden stelt verzoeker dat hij dit met hen heeft besproken, maar dat hij een cruciale rol speelde bij het genereren van inkomen voor de uitgebreide familie en daardoor zijn baan niet kon opgeven om bij zijn ooms in de landbouw te gaan werken. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, is het werken in de landbouw niet per se veiliger omwille van de heersende onveiligheid in de regio.

Wat de neergelegde documenten betreft, is verzoeker onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de stukken als een begin van bewijs dienen te worden aangemerkt. Het gegeven dat vele documenten in Afghanistan vervalst zijn, betekent niet dat de neergelegde originele dreigbrieven en de enveloppe, die een centraal element vormen in zijn relaas, zonder meer opzij kunnen worden geschoven.

Volgens verzoeker werd vervolgens onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, met name het feit dat hij uit een klein dorp afkomstig is, slechts beperkte scholing genoot, op erg jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken is en zijn familie nog in zijn dorp verblijft waar zij veel problemen hebben met de taliban. Omwille van zijn profiel kan men van hem geen gestructureerd relaas worden verwacht. Verzoeker acht de beoordeling van het CGVS subjectief en stelt dat met zijn profiel onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker pleit in dit verband voor een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker koppelt zijn vrees ook aan zijn 'verwestering'. Verzoeker wijst erop dat hij bij het instellen van onderhavig beroep Afghanistan reeds twee jaar verlaten had. Hij brengt de definitie van het begrip 'vervolging' in herinnering en verwijst naar het rapport van Nansen van oktober 2021 betreffende de beoordeling van een 'volgend' verzoek om internationale bescherming en citeert een reeks bronnen die gewag maken van incidenten ten aanzien van terugkerende Afghanen die als 'verwesterd' worden gepercipieerd. Verzoeker haalt het rapport aan van F. STAHLMANN en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de 'gepercipieerde' verwestering bewezen werd geacht. Verzoeker stipt aan dat hij sinds twee jaar in Europa verblijft en duidelijk 'verwesterd' is omdat hij nooit Afghaanse traditionele kledij draagt, geen baard heeft en een moderne haarsnit. Verzoeker stelt dat hij volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur. Hierbij stelt verzoeker afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie 'Baghlan' (*sic*), waardoor hij omwille van 'gepercipieerde' verwestering in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat zijn herkomst uit 'Baghlan' (*sic*) niet in vraag wordt gesteld maar dat de commissaris-generaal op basis van de EASO-rapporten concludeert dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De commissaris-generaal ging volgens verzoeker uit van een verkeerde lezing van de verschillende landenrapporten. Deze zijn bovendien, zo oppert verzoeker, onvoldoende betrouwbaar en onvoldoende actueel. Het is bijgevolg niet redelijk om te spreken van een daling van het aantal burgerslachtoffers, zo stelt verzoeker. Verzoeker beweert op basis van de analyse van Nansen dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 een meer significante bewijswaarde heeft dan de richtlijnen van het Europees Asielagentschap. Omwille van de heersende veiligheidssituatie zou hij in aanmerking moeten komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar geeft verzoeker internetbronnen weer waaruit blijkt dat er veiligheidsincidenten plaatsvonden in 2019 en 2020 en oppert hij dat een terugkeer strijdig zou zijn met de artikelen 2 en 3 van het EVRM en bijgevolg aanleiding moet geven tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat er wel degelijk een risico bestaat omwille van het willekeurige geweld, zodat hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te krijgen.

Vervolgens oppert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de in Afghanistan heersende socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker citeert hierbij onder andere een krantenartikel uit *La Libre* van 23 maart 2023. Verzoeker stelt dat deze toestand verergerd is door de gedragingen van het taliban-regime en een direct gevolg is van de internationale sancties. Verzoeker wijst hierbij op de beperking van humanitaire hulp, de beperkte administratieve capaciteiten van de taliban, de hoge werkloosheid, het arbeidsverbod voor vrouwen, enz. Verzoeker concludeert dat dit een direct gevolg is van de beleidskeuzes van de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar een vernietigingsarrest van de Raad van maart 2022 en besluit dat hij omwille van de socio-economische crisis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De verwerende partij maakte op 21 februari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 21 februari 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

**"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

**EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

**EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf)

**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)

**EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf)

**EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif)

**EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf)

**UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan** van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

**COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghanen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf)

2.3. Na de sluiting van de debatten verzond verzoeker op 27 maart 2024 een 'aanvullende nota' waarbij hij als bijlagen een foto en "*Documents originaux*" voegde. De bijlagen betreffen twee nagenoeg identieke documenten in de Perzische versie van het Arabisch schrift en een foto van het lijk van een bebaarde man.

### 3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

### 4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de

vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Uit de bespreking in het middel blijkt evenwel dat verzoeker de motieven kent die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen aangezien hij hieromtrent in zijn middelen inhoudelijke kritiek formuleert, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

### 5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

#### 5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het Chaparhar district in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7 Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 22 juni 2022, persoonsgegevens) en zijn vrees voor vervolging koppelt aan zijn tewerkstelling als kleermaker die af en toe werd ingeschakeld om kleren voor politieagenten of militairen te maken of te repareren, hetgeen door de taliban als ‘samenwerking met de vijand’ werd aanzien (AD stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 juni 2022). Verzoeker ontkende toen ooit persoonlijk te zijn bedreigd (*Ibid.*). Luidens de verklaringen van verzoeker werden zijn baas en zijn collega’s telefonisch met de dood bedreigd door de taliban (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 8). Volgens verzoeker trok zijn baas zich van de bedreigingen niets aan omdat hij geen schrik had om te sterven

(*Ibid.*). Verzoekers baas zou aangifte gedaan hebben bij de politie, maar die zouden hem ook gerustgesteld hebben (*ibid.*, p. 9) en zijn familieleden zouden hebben gezegd hij naar zijn werk moest blijven gaan om een beroep te leren (*ibid.*, p. 10). Er zouden gedurende de zes maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban viermaal telefonische bedreigingen zijn geuit, waarbij verzoeker aangaf in het derde telefoongesprek persoonlijk te hebben gesproken met de talibanstrijders en te zijn bedreigd (*Ibid.*, p. 11). Na de machtsvername zou de oom van verzoeker via de malik dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban (*Ibid.*), hetgeen haaks staat op zijn eerdere verklaring dat hij nooit persoonlijk zou zijn bedreigd.

5.1.3. De commissaris-generaal vestigt in de bestreden beslissing vooreerst de aandacht op de opvallende discrepantie tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij meedeelde nooit persoonlijk te zijn bedreigd, en zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waarbij hij ter gelegenheid van de telefonische contacten wel persoonlijk te zijn bedreigd. Daarnaast wijst de commissaris-generaal op verzoekers laconieke reactie op deze bedreigingen en op de reactie van zijn familieleden. Het is immers weinig aannemelijk dat zijn familieleden hem omwille van financiële moeilijkheden verplicht zouden hebben om, ondanks de bedreigingen, in het naaiatelier te blijven werken. Omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen over de ondergane bedreigingen en het ontbreken van enig document ter staving van zijn asielrelaas besluit de commissaris-generaal dat verzoeker op basis van zijn verklaarde vrees voor de taliban niet als vluchteling kan worden erkend.

5.1.4. Verzoeker wijt de vastgestelde discrepanties in zijn verklaringen in zijn middel aan stress. Nochtans blijkt uit de beschikbare gegevens dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst op 22 juni 2022 op de vraag of hij “*persoonlijk ooit bedreigingen gehad*” heeft, uitdrukkelijk het volgende antwoordde: “*Nee, niet persoonlijk*” (AD stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 22 juni 2022). Verzoeker ontkende dus heel duidelijk persoonlijk te zijn bedreigd. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 17 mei 2023 bevestigde verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen had kunnen weergeven, maakte hij geen verdere opmerkingen over dit eerste interview en stelde hij zelfs een kopie van het interview te hebben ontvangen (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 2-3). Er zou echter redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud de aandacht zou vestigen op de stress waaraan hij onderhevig was en op het onjuiste antwoord op de vraag uit de vragenlijst betreffende het slachtofferschap van persoonlijke bedreigingen. Door pas in zijn verzoekschrift van 21 juli 2023 plots gewag te maken van stress, van een intimiderende sfeer, versprekingen en onbedoelde weglatingen ten tijde van het opstellen van de vragenlijst meer dan een jaar eerder, kan verzoeker de opvallende discrepantie in zijn verklaringen niet verschonen.

Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker immers dat hij aan de telefoon tegen een talibanstrijder zou zijn uitgevlogen toen die vragen stelde over hun werk voor de agenten (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 10). Verzoeker zou hebben gezegd dat hij geen keuze had en in het naaiatelier werkte om geld te verdienen om zijn familie te onderhouden (*Ibid.*). Naar aanleiding van de repliek van de talibanstrijder dat “*God onze families onderhield*” zou verzoeker gezegd hebben dat “*God uw familie niet onderhoudt als je heel de dag op uw bed zou liggen*” (*Ibid.*). Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in weerwil van zijn eerdere bewering, wel degelijk persoonlijk de confrontatie is aangegaan met een talibanstrijder. Verzoeker werd *in fine* van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd, en stelde toen dat hij destijds wél had gezegd dat hij persoonlijk werd bedreigd, maar dat het niet werd opgeschreven (*Ibid.*, p. 12). Zoals hierboven aangegeven, blijkt uit de vragenlijst echter dat verzoeker uitdrukkelijk ontkende persoonlijk te zijn bedreigd, zodat dit niet als een onbedoelde weglating kan worden bestempeld.

De rechtstreekse persoonlijke uitval naar een talibanstrijder tijdens een telefoongesprek kan bezwaarlijk als een detail worden beschouwd dat verzoeker wegens stress onjuist zou hebben vermeld of door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken onbedoeld zou zijn weggelaten. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de commissaris-generaal deze opvallende discrepantie niet kon aangrijpen om zijn asielrelaas ongeloofwaardig te achten.

5.1.5. Naar aanleiding van verzoekers bizarre verklaringen over zijn gedragingen na deze bedreigingen, benadrukt hij in zijn middel dat hij zijn werk niet kon opgeven omwille van de behoefte van zijn familie. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij zijn familie verteld had over de doodsb bedreigingen vanwege de taliban omwille van zijn tewerkstelling in het naaiatelier (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 9). Hij beweerde dat zijn familieleden hem geen keuze lieten en dat hij moest blijven werken (*Ibid.*). Verzoeker verduidelijkte dat hij ondanks de bedreigingen toch naar het werk moest gaan omdat hij met school gestopt was en een beroep moest leren (*Ibid.*, p. 10). Nochtans hadden de talibanstrijders verzoekers baas opgedragen om tegen zijn medewerkers te zeggen dat

zij ook gedood zouden worden (*Ibid.*). Zelfs na de derde bedreiging verklaarde verzoeker dat zij niet bang waren om te sterven (*Ibid.*).

De nonchalante houding van verzoeker is bevreemdend. In zijn middel stelt verzoeker dat een carrièreswitch naar een activiteit in de landbouw niet per se veiliger is omwille van de precare veiligheidssituatie in de regio, maar hij toont niet aan dat landbouwactiviteiten een groter risico inhouden dan het mordicus volhouden van een job waarbij men rechtstreeks door de taliban wordt gevisieerd. Het is onbegrijpelijk dat verzoeker, die slechts gedurende enkele maanden als stagiair tewerkgesteld was, of zijn familieleden niet zouden verkiezen om dit gevaarlijke werk op te geven na het ontvangen van doodsb bedreigingen. Het is bovendien totaal ongeloofwaardig dat verzoeker, die na de eerste drie bedreigingen uitermate nonchalant reageerde, na een vierde bedreiging plots via zijn maternale oom kiest voor een vlucht naar het buitenland om aan de bedreigingen te ontsnappen. Het is immers onzeker dat hij vanuit het buitenland zijn familie financieel zal kunnen ondersteunen, indien dat de drijfveer was om zijn job te blijven uitoefenen ondanks de bedreigingen. De Raad plaatst bovendien ernstige vraagtekens bij verzoekers bewering dat hij inkomen moest genereren voor de uitgebreide familie. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn oom in moederlijke lijn, M. K., blijkens verzoekers verklaringen zowel voor hem als voor zijn broer R. de reis (naar België) heeft georganiseerd en de smokkelaar heeft betaald (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, 6 januari 2022). Voor deze reis heeft verzoekers oom enkel voor hem reeds de aanzienlijke som van +/- 6500 euro opgehoest (*Ibid.*), hetgeen twijfels doet rijzen bij verzoekers verklaring dat zijn familie financiële problemen kende en dat hij voor het inkomen van de familie moest zorgen.

5.1.6. Verzoeker heeft bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming geen enkel stuk neergelegd dat zijn identiteit of zijn profiel kan staven (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, bijlage 26; stuk 5, Documenten). Tijdens het persoonlijk onderhoud kondigde verzoeker aan dat hij per post een taskara en twee dreigbrieven van de taliban zou ontvangen (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 7), maar deze werden nooit aan de commissaris-generaal voorgelegd. Ook aan het gedinginleidend verzoekschrift werden geen stukken toegevoegd en ter terechtzitting werden geen stukken neergelegd die verzoekers identiteit aantonen of een ander licht werpen op zijn weinig geloofwaardige relaas.

In zijn middel spreekt verzoeker van originele dreigbrieven en een enveloppe, die een centraal element zouden vormen in zijn relaas. Slechts bij zijn aanvullende nota van 27 maart 2024 maakte verzoeker twee onvertaalde documenten en een foto over (zonder enveloppe). De Raad stipt aan dat de neerlegging van stukken na de sluiting van de debatten, bijna een jaar nadat de stukken werden aangekondigd, getuigt van een deloyale proceshouding en op gespannen voet staat met de rechten van verdediging van de verwerende partij. Daarnaast wijst de Raad erop dat de onvertaalde documenten (dreigbrieven ?) die op 27 maart 2024 werden overgemaakt kopieën zijn, opgesteld in een Perzische versie van het Arabisch schrift. Deze stukken gaan niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het PR RvV, waardoor de Raad onmogelijk kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan. Verzoeker verstrekt in zijn aanvullende nota van 27 maart 2024 geen enkele toelichting bij deze documenten. Indien deze - vermoedelijk Afghaanse - documenten de dreigbrieven zouden zijn, waarvan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gewag had gemaakt, dient te worden gewezen op de zeer beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten, in het bijzonder van dreigbrieven van de taliban, omwille van de onmogelijkheid om de authenticiteit ervan te garanderen (zie AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021 -*update*). Verzoeker poneert in zijn middel dat deze documenten niet zonder meer opzij kunnen worden geschoven, maar verstrekt hierbij zelf geen enkele vertaling of toelichting, waardoor de geringe bewijswaarde verder wordt verzwakt. Door het gebrek aan toelichting is het ook volstrekt onduidelijk wie op de bijgevoegde foto (Aanvullende nota verzoeker 27 april 2024, foto) wordt afgebeeld en wat het verband is tussen de afgebeelde man en verzoekers asielrelaas. De stukken die op 27 maart 2024 werden overgemaakt zijn in geen geval bij machte om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas om te buigen.

5.1.7. Waar verzoeker in zijn middel poneert dat bij de beoordeling van zijn relaas onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker beroept zich op zijn jonge leeftijd, beperkte scholing en afkomst uit een klein dorp en stelt dat hij op die basis in aanmerking dient te komen voor de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel. De Raad wijst erop dat uit de leeftijdsbepaling, die door verzoeker niet werd aangevochten (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, beslissing Dienst Voogdij 25 januari 2022), was gebleken dat verzoeker (ruim) meerderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en zelfs ten tijde van zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan in Augustus 2021. Omwille van het totale gebrek aan bewijsstukken betreffende zijn identiteit en zijn verleden in Afghanistan toont verzoeker zijn voorgehouden profiel niet aan. Bovendien is verzoeker is er niet in geslaagd de vaststellingen van de commissaris-generaal, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn relaas blijkt, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De gedane vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de voorgehouden bedreigingen door de taliban die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Gelet op het ontbreken van bewijskrachtige elementen en zijn weinig

aannemelijke verklaringen van verzoeker staat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker op losse schroeven waardoor niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker geen beroep doen op het voordeel van de twijfel.

5.1.8. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan zijn 'gepercipieerde' verwestering, dient te worden aangestipt dat verzoeker dit voor het eerst in het kader van een theoretische uiteenzetting in zijn middel over de risico's in geval van terugkeer naar voor brengt.

Verzoeker stelt in zijn middel dat hij reeds twee jaar in Europa verbleven heeft, geen traditionele kledij draagt en volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur en daardoor vervolging riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In haar aanvullende nota van 21 februari 2024 stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

*“Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”*

De Raad stipt aan dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft aangeleverd van zijn beweerde integratie in de Westerse cultuur. Daargelaten de vraag of jonge verwesterde Afghanen als een specifieke sociale groep kunnen worden aangemerkt in de zin van de vluchtelingendefinitie, toont verzoeker niet aan dat hij als ‘verwesterd’ kan worden aangemerkt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker zichzelf nog steeds als soennitisch moslim bestempelt (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 3). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog frequent contact heeft met zijn familie, in het bijzonder met zijn maternale oom en af en toe met vrienden in zijn land van herkomst (*Ibid.*, p. 3-4). Er werd geen informatie aangereikt waaruit blijkt dat hij in België sterk geïntegreerd zou zijn, waardoor hij niet aantoont dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn om bij terugkeer te re-integreren in de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt, waardoor hij op die grond niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

5.1.9. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is

er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

## 5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

### 5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit :*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker artikel 2 van het EVRM citeert, doch geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde doodsb bedreigingen vanwege de taliban omwille van zijn tewerkstelling als stagiair in een naaiatelier.

5.2.4. In zijn middel beroept verzoeker zich op de heersende socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat hij om die reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU. Er moet voor de uitlegging van deze bepaling, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022, waaruit verzoeker uitgebreid citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren' vermeld in



artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 21 februari 2024 concludeert de verwerende partij *“dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan.”*

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ondanks een eventuele verstrenging van de beleidskeuzes van de taliban, blijken de oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming omwille van de socio-economische toestand in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.5. Waar verzoeker zich beroept op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zonder aan te tonen dat hij specifiek wordt geviséerd, doelt hij op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt bij zijn betoog omtrent de veiligheidssituatie echter uit te gaan van onjuiste gegevens. Zo stelt hij dat hij afkomstig zou zijn uit Baghlan en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zou concluderen dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De Raad stelt echter op basis van de gegevens uit het administratief dossier vast dat verzoeker afkomstig is uit het Dorp Chena Kalei in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, verklaring DVZ, 22 juni 2022, persoonsgegevens; AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het

persoonlijk onderhoud, 17 mei 2023, p. 3) en niet uit de provincie Baghlan. Daarnaast is er in de bestreden beslissing nergens sprake van de provincie Nangarhar als intern vestigingsalternatief.

In zoverre verzoeker de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar problematisch acht en hiervoor verwijst naar veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden, dient te worden aangestipt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 21 februari 2024 op meer recente landeninformatie is gesteund. Hierin wordt onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging genomen. De commissaris-generaal stelt dat *“de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over*

*gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"*

Specifiek betreffende de provincie Nangarhar wordt in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, gesteld dat Nangarhar een bolwerk is van ISKP waardoor er sprake is van gericht geweld vanwege ISKP tegen de taliban en burgers enerzijds of vanwege de taliban tegen (vermeende) ISKP-militanten anderzijds, maar dat er slechts in beperkte mate van willekeurig geweld plaatsvindt waarvan burgers louter door hun aanwezigheid in deze provincie het slachtoffer worden. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat dit (willekeurige) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

## 6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot 48/7 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht waardoor er sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond. Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN